

А щомъ се покатерихме по южнитъ склонове на Айтоската планина (край която криволише пътятъ за Бургазъ), забравихме всичко, забравихме, даже умората си. Не, това, което сега се разкриваше предъ очитъ ни, бѣше наистина величествено и чудно!

Задъ насъ, на северъ, Стара-планина бѣше се издигнала като стена, която допираше небето. Тази гигантска стена вървѣше право на изтокъ, снишаваше се постепенно, превръщаше се на крокодилъ и се гурваше въ морскитъ вълни задъ Месемврия. Вторачихъ се къмъ тоя край, но не можеше нищо да се види. А тамъ нѣкъде ще да е върхътъ Емине, при който на картата е отбелязанъ носъ „Хемусъ“ съ морски фаръ — маякъ. Колко ли ще е красиво при тоя носъ въ нѣкоя бурна нощъ! Пѣни се и бучи морето въ страшни тъмнини, но върти се грамадниятъ фаръ и като Божие око ту свѣтва съ любовъ, ту сърдито замижи. . . А далече въ морето се дави гемия и гръмва топъ: — бумъ! У-у, това е тревоженъ знакъ за помощъ.

Азъ се мъчехъ ясно да си представя нѣкаква морска трагедия (гласѣхъ вече да ставамъ писателъ: бѣхъ написалъ цѣла драма!). Но Стоянъ отмина.

— Чакай, бе Стояне, чакай да погледаме!

— Гледай, като искашъ! — отвърща Стоянъ и мѣта своитъ широки стѣпки, — иди го гони.

Човѣкътъ видѣ своята Странджа, та сега и свѣтътъ да изгори, все му е едно. Пъкъ азъ съмъ роденъ въ Варна, пѣпътъ ми, дето се рекло, е въ морето, та искахъ сега добре да разгледамъ всѣко кѣтче отъ тоя чуденъ Бургазки заливъ. Че то, право да си кажа, Варненскитъ заливъ предъ тоя тукъ е мъничкъ като орѣхова черупка.